

”Jätettyjä, petettyjä, eronneita, karanneita, langenneita, ratkenneita, sisimpäänsä salanneita. Kiusattuja, tuomittuja, perintönsä juhlineita, kivipohjaan pudonneita, kirottuja, tuhlareita.”

Näitä kaikkia kutsuu poplaulaja Erika Vikman uusimmassa kappaleessaan syntisten pöytään. Tässä kappaleessa tämä jonkin vuoden takainen tangokuningatar yhdistää seksin ja uskonnon elementtejä suorastaan yhtä leikkimielisen provokatiivisesti ja popmusiikillisen taidokkaasti kuin popin kuningatar Madonna parhaimpina päivinään.

Tämän kappaleen tiimoilta tehdyssä haastattelussa Erika Vikman toteaa, että elämässään kohdanneitten moraalisia puhtautta korostaneiden kristillisten puheiden ja uskon määrää vaatineitten saarnojen myötä hänelle on tullut halu leikitellä tällä synnillä, siis laulussa. Ja nyt hän on päässyt laulamaan syntisten pöydästä, johon kutsutaan monella tavalla syntisiä, eikä heille aseteta mitään vaatimuksia. Näin tehdessään Erika Vikman toteaa olevansa hiukan *rebel*, siis kapinallinen.

Kristillinen kirkko voisi oikeastaan tämän kappaleen tiimoilta onnitella itseään. Kristillinen kirkko on näiden vuosisatojen aikana niin totaalisesti hapattanut Suomen kansan ja yhteiskunnan, että kun leikkimieliseen provokatiivisuuteen ja tietynlaiseen kapinallisuuteen pyrkivä poplaulaja julkaisee kristinuskon sanastoa hyödyntävän biisin, ei kappale suinkaan puhu mitään kristinuskon vastaista tekstiä, vaan suorastaan julistaa kristinuskon keskeisintä ydinsanomaa, sanoen mm.

”Kun et kaipaa sääliä etkä saarnaa
Tai et jaksu täydellisyyden taakkaa
Tule luoksemme, leipä on jo murrettu
Meit on täällä sekava seurakunta
Ja sellaisena kun oot sun pitää tulla
Mun viereen on paikka sulle varattu”

Tämä kappale Syntisten pöytä sanoittaa armon todellisuutta mitä selkeimmin. Mitään vaatimuksia ei aseteta, etuoikeutettuja ovat juuri he, jotka ovat muiden silmissä pahiten langenneita, sillä se, joka saa paljon anteeksi, rakastaa paljon, kuten Vapahtaja sen sanoi.

Kuitenkin kristillinen kirkko voisi tämän kappaleen tiimoilta myös mennä itseensä. Vaikka vuosisatoja kristillinen kirkko on opettanut kansaa ja kirkon perusteksteissä on korostettu armon ja evankeliumin olevan kristinuskon keskiössä, on erittäin monilla mielikuva kristillisestä saarnasta ja julistuksesta moraalinen. Liian monella on mielikuva, että kirkko vaatii ihmiseltä täydellisyyttä ja puhtautta sekä julistaa ensi sijassa moraalisiin kysymyksiin liittyvää paheksuntaa. Pitäessään yllä tärkeitä hyvään elämään liittyviä asioita sekä keskustellessaan, tai oikeastaan riidellessään, erilaisista moraalisisista kysymyksistä, kirkko on onnistunut iskostamaan syvälle ajatuksen itsestään

sormi pystyssä yläpuolelta muiden hyveellisyyttä ja paheellisuutta paheksuvasta laitoksesta. Tämä näkyy myös käyttämässämme kielessä. Jos teini-ikäinen lapsi sanoo vanhemmalleen ”Älä saarnaa!”, ei hän tällä tarkoita, että älä nyt äiti tai isä siinä taas julista armoa ja hyväksyntää. Kirkko itse ajattelee saarnaamisen ensimmäisen tehtävän olevan evankeliumin julistamisen, mutta todellisuus monen mielessä on toinen.

Mielikuva kirkosta on niin toinen, että tehdessään uskontoon liittyvän provokatiivisen ja vähän kapinallisen, mielikuvien uskonnollisuudelle irvailevan kappaleen, pop-lauluja tuottava koneisto tekeekin laulun, joka toistaa kristinuskon ydinsanomaa.

Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Mikä maailmassa on hulluutta, sen Jumala valitsi saattaakseen viisaat häpeään. Mikä maailmassa on heikkoa, sen Jumala valitsi saattaakseen häpeään sen, mikä on voimakasta. Mikä maailmassa on vähäpätöistä ja halveksittua, mikä ei ole yhtään mitään, sen Jumala valitsi tehdäkseen tyhjäksi sen, mikä on jotakin. Näin ei yksikään ihminen voi ylpeillä Jumalan edessä. Jumalan vaikutusta on se, mitä te Kristuksessa Jeesuksessa olette. Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi.” (1. Kor. 1:27-30)

Armo on hulluutta. On hulluutta ja mielettömyyttä, että Jumala on tullut Jeesuksessa Kristuksessa lihaksi, elänyt ja kuollut ja pitää rakkaimpina silmäterinään juuri heitä, jotka ovat kaikista pahimmin mokanneita, syntisiä. On hulluutta, että juuri heille, kaikista vähäpätöisimmille, Jumala on antanut Kristuksen kaikeksi.

Ehkä me olemme niin sidottuja tämän maailman lainalaisuuksiin, ettei Suomen monisataavuotinen kristillinen historiakaan muuta sitä, että ehdottoman hyväksynnän, äärimmäisen armon julistus, on ja pysyy hulluutena. Se on edelleen yhtä kapinallista kuin se oli silloin, kun Vapahtaja vuorelta julisti ”Autuaita ovat hengessään köyhät”, tai omahyväiselle, kaikin tavoin terveenä itseään pitävälle sanoi ”eivät terveet tarvitse parantajaa vaan sairaat”.

Mutta vaikka tämä hulluus ei millään järkevyydeksi muutu, niin silti Vapahtaja omassa hulluudessaan julistaa edelleen kaikille vaivatuille tätä mielettömyyttä. Hän edelleen kutsuu juuri heitä, jotka ovat kaikin tavoin hylättyjä ja heikoimpia. Hän kutsuu syntisiä, tekee kaikkensa heidän puolestaan, kuolee ja antaa elämän. Tänäänkin hän kutsuu ja lohduttaa jätettyjä, petettyjä, eronneita, karanneita, langenneita, ratkenneita, sisimpäänsä salanneita, kiusattuja, tuomittuja, perintönsä juhlineita, kivipohjaan pudonneita, kirottuja, tuhlareita, hänen silmäteriään. Ja kaikille näille, siis juuri sinullekin, hän sanoo — ei, vaan vaatii: ”Minun vieressäni on paikka juuri sinulle, juuri sellaisena kuin olet.”